

hvor 100 Kr. kan være ganske afgørende for den Form for Livsførelse i økonomisk Henseende, som den vedkommende Aldersrentenyder kan tillade sig, er det ganske uden Mening at afløse en Ordning, som lader hver enkelt Indkomst virke med sin Vægt med Hensyn til Fradrag i Aldersrenten, med en Ordning, der sætter Intervaller af denne Art, indenfor hvilke Aldersrenten er konstant. Og saa meget mere urimeligt bliver det, som denne Trappeskala, denne Hoppeskala, nødvendigvis maa gøre, at med en ganske forsvindende Indtægtsændring kan der ske en overordentlig stor Ændring i Aldersrentens Beløb. Ærede Medlemmer vil se af den opstillede Skala, at en Indtægtsændring paa blot 1 Kr. kan komme til at spille en Rolle paa 50, 75, 100 Kr. i Aldersrentens Beløb. Tager vi f. Eks. et Ægtepar paa Landet, som har en Indtægt, skal vi sige, af 299 Kr., saa faar de jo Adgang til, naar de er fyldt 65 Aar, en Aldersrente af 670 Kr. Men har de en Indtægt af 300 Kr., altsaa 1 Kr. mere, saa komme Straffen over dem, saa faar de 50 Kr. mindre, saa falder Aldersrenten fra 670 til 620 Kr. Dette gentager sig overalt i denne Skala. Den er urimelig, fordi den indenfor Indtægtsintervaller, som kan være af den mest afgørende Betydning for de Livsvilkaar, som den aldersrentenydende kan have, giver den samme Aldersrente, og fordi den sætter Spring i Aldersrenten op til 100 Kr., nemlig ved Springet i Indkomsten ved en hel Række Indkomstsatser, hvis to sidste Cifre er 9, som altsaa ender paa 99. Naar vi hidtil har haft og uden at gøre Brud paa de Principper, som man nu fra Flertallets Side, maaske med nogen Ret, vil have hævdet, kan bevare en fuldstændig glidende Skala, som betyder Udjævning af disse Forhold, betyder, at hver enkelt Indkomst og Formue virker med den Vægt med Hensyn til Fradrag i Aldersrenten, som tilkommer netop den Indkomst og Formue, saa vil jeg hævde, at det, som her foreslaas, betyder teoretisk, praktisk og teknisk et overordentligt Tilbageskridt. Vi kan derfor fra mit Partis Side paa ingen Maade give dette Forslag vor Tilslutning, selv om vi kan anerkende, at der i Grundprincippet kan ligge en vis Berettigelse, som ogsaa vi har taget ind under vor alvorlige Overvejelse af Sagen, og som vi ogsaa har givet Udtryk i de Ændringsforslag til den gældende Lov, som vi har tilladt os at stille.

Flertallet fastholder det Forslag, som den højtærede Minister har stillet — og det er jo noget af det lidet, som er blevet

staaende af Ministerens Forslag —, at vi nu i Forbindelse med Gennemførelsen af Aldersrenteloven skal optage en helt ny social Opgave, nemlig den at give Adgang til Alderdomshjemmene rundt om i Landets Kommuner for saadanne Personer, som paa Grund af for stor Indtægt eller Formue ikke kan faa Adgang til at blive Aldersrentenydere og derfor heller ikke kan faa Adgang til Alderdomshjemmene, men hvis Indtægt og Formue dog ikke er af en saadan Størrelse, at de, naar de kommer i Vanskelighed paa Grund af Sygdom eller paa anden Maade, er i Stand til at skaffe sig saa gode Vilkaar, som Aldersrentenydere kan have paa Alderdomshjemmene. Nu har den højtærede Minister stillet Forslag om at aabne Alderdomshjemmene for saadanne Personer. Jeg sagde ved Sagens første Behandling, at Tanken deri forstod jeg i og for sig vel, og den maa jo ogsaa i hvert Fald ved en mere flygtig Berøring med den virke i nogen Grad tiltalende. Men vi maa ikke glemme, at hvis vi gør dette, yder vi faktisk til disse Personer, som ikke kan blive Aldersrentenydere, fra Stat og Kommune et betydeligt Tilskud til deres Ophold, fordi de Takster, der ydes paa Alderdomshjemmene, faktisk ikke dækker den Udgift pr. Individ pr. Dag, som Alderdomshjemmene, som Kommune og Stat har. Altsaa, vi udvider derigennem faktisk Kredsen af Aldersrentenydere. Vi optager en helt ny social Opgave. Jeg spørger det ærede Flertal, som jeg tillod mig at spørge den højtærede Minister ved Sagens første Behandling, om man nu virkelig ogsaa mener i en Tid som den, vi nu gennemlever, hvor vort Lands Skatteydere, baade hvad Ydelser til Stat og hvad Ydelser til Kommune angaar, er saa overordentlig tungt belastet, hvor vort Erhvervsliv arbejder under saare vanskelige og trykkende Forhold, hvor i det hele taget baade Erhvervsforholdene og det offentlige Krav til den enkelte er af en saadan Art, at det maner til den allerstørste Varsomhed — mener man virkelig, at Tiden nu er inde til at optage en ny social Opgave til Løsning?

Nu vil man kunne sige, og det sagde den højtærede Minister ved første Behandling, og det er formodentlig ogsaa Flertallets Mening: Ja, hvad Rolle spiller det her, hvor vi taler om et Beløb af 70—80 Mill. Kr., som naturligvis bliver det mindste, der bliver Tale om — jeg føler mig overbevist om, at Beløbet vil komme betydeligt op derover, hvis Flertallets Ændringer vedtages — hvilken Rolle spiller det saa, om man aabner Adgang til Alderdomshjemmene for disse forholdsvis faa, vanskeligt stillede Personer,